

som en skabet Kat! Og du, Vilhelmine ... du skal ikke faa det bedre! Jeg skal sprætte Maven op paa dig, din skidne Mær!“

Nogle af Husets Folk havde faaet hentet Gadebetjenten. Han kom nu tungt op ad Trappen.

Da Jægermesteren følte hans Haand paa sin Skulder, vendte han sig omkring og blev straks roligere. Han opgav sit Navn og forklarede med Taarer i Øjnene, at hans Hustru opholdt sig derinde hos sin Galan. Han havde fra Gaden selv set hende gaa herop, hvorfor han forlangte Døren sprængt i Lovens Navn.

Betjenten rystede godmodigt paa Hovedet og sagde, at han ikke kunde gøre noget ved den Ting. Han gjorde selv et Forsøg paa at faa lukket op ved at ringe; men da der ikke blev aabnet, bad han Jægermesteren forføje sig bort.

Men Vanviddet stod nu den stakkels Mand ud af Øjnene som klar Lue. Han foer igen mod Døren for at rende den ind med sin Skulder, hamrede løs med begge Næver og raabte, at han vilde brænde Huset ned over Hovedet paa dem, dersom de ikke lukkede op.

Under alt dette havde de to Elskende siddet inde i Hr. Frandsens Sofa uden at turde røre sig. De vovede ikke engang at se paa hinanden. De sad der med hvide Ansigter som to Lig. Fru Vilhelmine var den, der først kom til sig selv. Da hun hørte Betjentens Stemme, stod hun op. I sin Frygt for, at Døren skulde blive sprængt, bestemte hun sig til at flygte ad Køkkentrappen.

Det lykkedes hende ogsaa at slippe uset bort. Paa